

de Udtalelser, der er kommet frem, fra Lovforslaget blev fremsat og indtil nu, at der fra kirkelig Side er en afgørende Stemning for, at dette Lovforslag bliver til Virkelighed.

Det ligger i Sagens Natur, at vi paa det stærkeste maa advare imod, at man stemmer for Ændringsforslag Nr. 1, som er stillet af et radikalt Mindretal. Da dette Ændringsforslag fremkom, betragtede jeg det nærmest ud fra det Synspunkt, at man ønskede at underholde os, om jeg saa maa sige, paa en livlig Maade, thi Forslaget har jo en saa barok Karakter, at man selv med den største Fantasi ikke kunde have tænkt sig, at et saadant Forslag vilde blive fremsat. Ganske vist har det været udtalt tidligere fra radikal Side, at man betragter Rigsdagen ogsaa i kirkelig Henseende som den egentlige Repræsentant for den danske Folkekirke, men nu fastslaaes det altsaa, at man vil rejse en Kamp mod Landstinget og dets Competence ogsaa paa dette Punkt. Overhovedet maatte man ifølge almindelig Logik gaa ud fra, at hvis Rigsdagen virkelig er den egentlige Repræsentant for Folkekirken, den, der træffer Afgørelserne paa det kirkelige Omraade, vilde det have været rimeligt, at man fra radikal Side havde opfordret Regeringen til at stille et Forslag om saadanne Forbedringer med Hensyn til Forholdet mellem Stat og Kirke, som man fra radikal Side eller fra andre Partiers Side var enig om, og at man saa havde gennemført det her ved en almindelig Rigsdagsforhandling. Men at Rigsdagen skal nedsætte et Rigsdagsudvalg, selv om der kan vælges Medlemmer dertil udenfor Rigsdagen, synes at være underlig besværligt og egnet til at tilsløre det, som egentlig er Meningen, nemlig at al Magt over Kirken ligger hos den danske Rigsdag, fortolket altsaa nu som gældende det danske Folketing alene.

Jeg kan imidlertid sige, at jeg med en vis Tilfredshed har set, hvorledes Mindretallet motiverer dette Ændringsforslag, idet det i Slutningen af Betænkningen saa stærkt fremhæves, at Mindretallet mener, at Folketinget er den mest fulgyldige Repræsentation for alle Medlemmer af den danske Folkekirke. Det tror jeg vil give Genlyd rundt omkring i kirkelige Kredse, og jeg er ikke utilfreds med, at man paa en saa usminket Maade har givet Udtryk for den Byzantinisme — som jeg plejer at kalde det —, som den ærede Ordfører for det radikale Parti stadig er saa ivrig en Talsmand for. Jeg troede oprigtig talt, at man kunde have formaaet Mindretallet til at

foretage nogle Ændringer i Betænkningens Form, men det er ikke lykkedes, og denne foreligger da nu i en Skikkelse, som sikkert vil vække Interesse hos andre af Tingets Medlemmer. Motiveringen for Mindretallets Ændringsforslag frembyder desuden flere Ejendommeligheder, som der er Grund til at gøre opmærksom paa her. For det første har man det Indtryk, at det er det radikale Parti meget om at gøre at rejse Ryslingesagen igen. Det forekommer mig, at den Maade, hvorpaa denne Sag omtales her i Betænkningen, tyder paa et stærkt Krigshumør med Hensyn til denne Sag. Jeg skal dog ganske lade den ligge, da det forekommer mig, at den blev tilstrækkelig omtalt ved Lovforslagets første Behandling. Man fik ved den Lejlighed et levende Indtryk af, at det er paa høje Tid, at vi kommer bort fra overhovedet at behandle den Slags Sager i den danske Rigsdag, og det er mit Haab, at Gennemførelsen af dette Lovforslag i høj Grad vil kunne medvirke dertil. Det radikale Parti søger endvidere i Betænkningen at fastslaa, at der ved Afgørelsen af Ryslingesagen er brudt med den frisisjede Udvikling i den danske Folkekirke. Jeg vil i høj Grad anbefale Redaktionen af den danske Ordbog under Ordet „frisindet“ at komme med en nærmere Henvisning til den ejendommelige Brug, som man her under Lovgivningsarbejdet ønsker at gøre af dette Ord. I Almindelighed vilde man jo sætte Ordet i Gaaseøjne, naar det bruges i denne Forbindelse. Det betyder altsaa „tvangsmæssig“. I Indledningen til Mindretallets Betænkning rettes der en Anklage, kan man vel sige, mod den højtærede Kirkeminister for at have brudt Aftaler — noget saadant synes at være antydnet deri —, og der gives Kirkeministeren en Slags Reprimande. Jeg betragter selvfølgelig denne Sag som et Mellemværende mellem de to Partier og navnlig mellem den radikale Ordfører og Kirkeministeren, men det er dog meget mærkeligt, at man, naar man bor i et Glashus som den ærede Ordfører for det radikale Parti, i den Grad henleder Medlemmernes Opmærksomhed paa, hvordan man tidligere fra den Side netop indgik paa den saakaldte Borgfred og alligevel brød den paa en saa ostentativ Maade, som det da skete. Jeg synes, det er mærkeligt, at man nu her vil insinuere lignende Ting om Kirkeministeren. — Jeg maa derfor selvfølgelig paa det mest afgørende anbefale, at man stemmer dette Mindretalsforslag ned.

Der er saa en Udtalelse fra et andet